

Przedmiot

Po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/137/WPZiB z dnia 28 lutego 2011 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii (Dz.U. L 58, s. 53), rozporządzenia Rady (UE) nr 204/2011 z dnia 2 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii (Dz.U. L 58, s. 1), decyzji Rady 2013/182/WPZiB z dnia 22 kwietnia 2013 r. zmieniającej decyzję 2011/137 (Dz.U. L 111, s. 50), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 689/2014 z dnia 23 czerwca 2014 r. dotyczące wykonania art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 204/2011 (Dz.U. L 183, s. 1) oraz decyzji Rady 2014/380/WPZiB z dnia 23 czerwca 2014 r. zmieniającej decyzję 2011/137 (Dz.U. L 183, s. 52) w zakresie w jakim akty te dotyczą skarżącego oraz, po drugie, żądanie naprawienia szkody wyrządzonej tymi aktami.

Sentencja

- 1) Decyzje Rady 2013/182/WPZiB z dnia 22 kwietnia 2013 r. oraz 2014/380/WPZiB z dnia 23 czerwca 2014 r. zmieniające decyzję 2011/137/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii są nieważne w zakresie, w jakim pozostawiają nazwisko Ahmeda Mohammeda Kadhaf Al Dama w wykazach zawartych w załącznikach II i IV decyzji Rady 2011/137/WPZiB z dnia 28 lutego 2011 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii.
- 2) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 689/2014 z dnia 23 czerwca 2014 r. dotyczące wykonania art. 16 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 204/2011 jest nieważne w zakresie, w jakim pozostawia nazwisko Ahmeda Mohammeda Kadhaf Al Dama w wykazie zawartym w załączniku III do rozporządzenia Rady (UE) nr 204/2011 z dnia 2 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii.
- 3) Skutki decyzji 2013/182, decyzji 2014/380 i rozporządzenia wykonawczego nr 689/2014 w odniesieniu do A.M. Kadhaf Al Dama pozostają w mocy do dnia upływu terminu do wniesienia odwołania od niniejszego wyroku, a w razie wniesienia odwołania w terminie – do dnia wydania przez Trybunał orzeczenia w jego przedmiocie.
- 4) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 5) Ahmed Mohammed Kadhaf Al Dam pokryje koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej oraz własne koszty związane z żądaniem naprawienia szkody.
- 6) Rada pokryje koszty poniesione przez A.M. Kadhaf Al Dama oraz własne koszty związane z żądaniem stwierdzenia nieważności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 298 z 12.10.2013.

Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2014 r. – Novartis Europharm przeciwko Komisji

(Sprawa T-511/14)

(2014/C 388/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Novartis Europharm Ltd (Horsham, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: C. Schoonderbeek, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji; oraz

— nakazanie Komisji Europejskiej pokrycia kosztów własnych oraz kosztów poniesionych przez Novartis.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2014) 2155 wersja ostateczna z dnia 27 marca 2014 r. przyznającej Teva Generics pozwolenie na dopuszczenie do obrotu dla produktu leczniczego stosowanego u ludzi „Zoledronic acid Teva Generics – Zoledronic Acid”.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, co do zasady taki sam lub podobny do zarzutu podniesionego w sprawach T-472/12 Novartis Europharm/Komisja ⁽¹⁾ i T-67/13 Novartis Europharm/Komisja ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. 2012 C 389, s. 8.

⁽²⁾ Dz.U. 2013 C 101, s. 24.

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2014 r. – Ackermann Saatzucht i in. przeciwko Parlamentowi i Radzie

(Sprawa T-559/14)

(2014/C 388/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ackermann Saatzucht GmbH & Co. KG (Irlbach, Niemcy); Böhm-Nordkartoffel Agrarproduktion GmbH & Co. OHG (Hohenmocker, Niemcy); Deutsche Saatveredelung AG (Lippstadt, Niemcy); Ernst Benary, Samenzucht GmbH, (Hann. Münden, Niemcy); Freiherr Von Moreau Saatzucht GmbH (Osterhofen, Niemcy); Hybro Saatzucht GmbH & Co. KG (Kleptow, Niemcy); Klemm + Sohn GmbH & Co. KG (Stuttgart, Niemcy); KWS Saat AG (Einbeck, Niemcy); Norddeutsche Pflanzenzucht Hans-Georg Lembke KG (Hohenlieth, Niemcy); Nordsaat Saatzuchts GmbH (Halberstadt, Niemcy); Peter Franck-Oberaspach (Schwäbisch Hall, Niemcy); P.H. Petersen Saatzucht Lundsgaard GmbH (Grundhof, Niemcy); Saatzucht Streng – Engelen GmbH & Co. KG (Uffenheim, Niemcy); Saka Pflanzenzucht GmbH & Co. KG (Hamburg, Niemcy); Strube Research GmbH & Co. KG (Söllingen, Niemcy); Gartenbau und Spezialkulturen Westhoff GbR (Südlohn-Oeding, Niemcy); i W. von Borries-Eckendorf GmbH & Co. KG (Leopoldshöhe, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci P. de Jong, P. Vlaemminck i B. Van Vooren)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 511/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie środków zapewniających zgodność użytkowników w Unii z wymogami wynikającymi z Protokołu z Nagoi dotyczącego dostępu do zasobów genetycznych oraz uczciwego i sprawiedliwego podziału korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów (Dz.U. L 150, s. 59); oraz
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Unia jest Umawiającą się Stroną Międzynarodowej Konwencji o Ochronie Nowych Odmian Roślin wdrożonej w Unii rozporządzeniem w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin ⁽¹⁾. Artykuł 15 lit. c) tego rozporządzenia uznaje tzw. „wyłączenie na rzecz hodowców” oznaczające, że prawa do ochrony odmian roślin nie obejmują działań „podjętych w celu hodowli lub odkrycia i rozwijania innych odmian”. Zaskarżony akt znacznie ogranicza wspomniane wyłączenie na rzecz hodowców, przez co narusza wiążące i bezpośrednio skuteczne międzynarodowe zobowiązanie Unii. Poza tym wyłączenie na rzecz hodowców jest uznane w art. 27 porozumienia w sprawie Jednolitego Sądu Patentowego. Chociaż Unia nie jest stroną tego porozumienia, zaskarżony akt zasadniczo wymaga, aby państwa członkowskie naruszyły swoje zobowiązania międzynarodowe wynikające z rzeczonoego porozumienia.